

Minningarorð um okkara góðu vinkonu Juliannu Jørgensen

07.03.92 – 21.07.13

Í dag 7. mars, hevði Julianna blivið 22 ára gomul. Tað er nógv man kundi sagt um okkara góðu vinkonu, Juliannu. Tað er ikki til at skilja, at hon sum bert 21 ára gomul, so bráðliga varð tikin frá okkum.

Í 1999 byrjaðu vit í 1. flokki saman í Argja Skúla, og hetta gjørdist byrjanin upp á okkara vinarband.

Julianna var røsk og pligt-uppfyllandi í skúlanum, serliga dámdi henni væl stódd-frøði, sum hon eisini dugdi sera væl. Tað eru nógv góð minnir frá fólkhúskúlatíðini. Serliga teir mongu túrarnir á bygd, og ikki minst túrurin í Danmark.

Julianna var ein fitt, smilandi og vøkur genta – ein sonn sólstrála.

Hurðin hjá Juliannu stóð altíð opin, og hon dugdi so væl at fáa ein at føla seg vælkomnan.

Kom ein forbi, so var hon altíð klár við einum drekkamunni. Og tað var henni ongantíð nakar trupuleiki at baka okkurt gott afturvið.

Vit minnst aftur á barna-árini, har vit ofta komu heim til foreldrini, Didde og Jógv-an, og altíð føldi man seg vælkomnan har. Har var altíð so heimligt og hugnaligt, og tað er tað enn.

Hetta førði Julianna sanniliga víðari í sitt nýggja heim á Bíggjarvegnum, saman við Bárði og Jógvani.

Julianna var málrættað og visti, hvat hon vildi í lívinum, og hennara størsta ynski var at skapa eina familju. Hetta gjørdi hon og Bárður so væl saman – tað er Jógv-an størsta prógv við uppá. Vit eru

sera stoltar av øllum tí, hon megnaði í lívinum. Og serliga gleðir tað okkum, at hon fekk sitt ynskibarn, áðrenn hon fór herfrá.

Hon var drívmeigin, har hon var. Tað seinasta, vit lögdu til rættis saman, var túrurin til Mykinesar, har vit ætlaðu at fara fáar dagar eftir, hon fór herfrá. Hesum stóð

hon eisini á odda fyri. Hevði tað ikki verið fyri hana, hevði hetta allarhelst ikki komið upp á tal.

Julianna var ein iðin fimleikari. Hon bæði vandi sjálv og var venjari. Hetta dámdi henni sera væl, og somuleiðis dámdi genturnar hana væl.

Aftan á summarfrítíðina skuldi Julianna verið byrjað

upp á næsta árið á Handilsskúlanum, eftir at hava verið í barsil við Jógvani. Hon arbeiddi á Hvonn í fleiri ár. Byrjaði sum pitsahjálpari, og seinni arbeiddi hon eisini sum tænar.

Hon var eitt selskabsmenniskja. Og var tað upp til hana, so høvdu vit bindi-klubb tvær ferðir um vikuna.

Hon hevði aldrin ov nógv fólk rundan um seg. Julianna elskaði familjuhugna. Tað var fastur táttur at fríggjakvöld var familjukvöld hjá familjuni Jørgensen, og hetta gleddi hon seg altíð til.

Altíð var hon so løtt av lyndi. Hetta speglaðist aftur í hennara útstráling. Eisini sást hetta aftur í hennara litføgru klæðum, og hár hennara, ið hevði havt allar ælabogans litir.

Góða Julianna, túsund takk fyri alt tú hevur verið fyri okkum. Tú hevur verið ein fantastisk vinkona, og vit eru sera takksamar fyri at hava lært teg at kenna.

Vit fara at gera okkara fyri, at Jógv-an skal vita, hvussu eitt fantastiskt menniskja og mamma tú vart. Eisini lova vit tær, at vit allar fara at halda saman júst sum tú hevði ynskt tað.

Tú verður goymd í okkara hjørtum. Vit fara altíð at elska teg.

Eitt er so sikkurt og vist, og tað er at himmalin er blivin ein eingil ríkar. Vit siggjaast ein dag.

Vinkonurnar

KJAK

Hava land og kommunur skotið yvir mál á eldraøkinum?

Hilbert Elisson

Á sera áhugaverdum fundi - mikukvöldið 5. mars 2014 – í Glæmuni í Kvívík sat undirritaði við stórum áhuga og lurtaði eftir sjónarmiðum hjá politikarum og ikki minst teimum eldru, viðvíkjandi yvirtøkuni av eldraøkinum.

Málið um útleiggingina av eldraøkinum, sum landsstýrskvinnan, Annika Olsen

hevur lagt fyri Løgtingið, er eitt sera umfatandi mál, sum kommunurnar í Føroyum væntandi skulu yvirtaka í næstum.

Tað er eingin ivi í mínum hugaheimi, at kommunurnar klára at røkja økið væl betur enn vit nú eru vitni til. Tað eru óivað alt ov nógvar óneyðugar funktiónir, sum helst kostað óneyðuga nógvar umsitingarkrónur, í verandi skipan. Og hetta er ein stórir trupulleiki fyri hesar tænarast. Og hetta má og skal broytast, tá ið kommunurnar yvirtaka eldraøkið.

Tað vóru sera nógvar viðkomandi og sakligar viðmerkingar frá teimum eldru áhoyrarunum á fundinum. Sjónarmiðini eru greið frá teirra síðu, og serliga ynskja

tey eina einklari skipan fyri tænarastunum í framtíðini. Tey eru ikki serliga væl hoyrd seinastu nógvu árinum, um hvørjar tænarastur eru bestar fyri júst tey. Tað er sjón fyri søgn má sigast.

Ført varð m.a. fram á nevnda fundi, at málið um yvirtøkuna, snýr seg alt ov nógv um, at vit skulu yvirtaka umsitingina av røktarheimum, sambýlum, sum vit vita kosta sera nógv í rakstri. Ov lítið verður nevnt um styrktar heimatænarastur sum tey nógv heldur vilja hava fyri pengarnar.

Eitt røktarheimspláss kostar umleið 2 mill. at byggja, og 500.000 kr. at reka árliga. Tað fáast óivað nógvir heimarøktartímar fyri hesa upphædd, og vit eiga

at endurskoða tilboðini til eldraøkið eftir eina yvirtøku um hon verður veruleiki 1. januar 2015. Sjálvandi eru tað fleiri sum hava brúk fyri slíkum tænarastum sum eitt røktarheimspláss er – serliga sokallaðir tungir patientar – og hesi tilboð eiga eisini framhaldandi at verða. Men ikki øll sum blíva gomul hava brúk fyri einum røktarheimsplási. Langt frá tí. Og tað eiga vit at lurta eftir, tí at tað eru tey eldru sum brúkarar av tænarastunum, sum vita best hvør tørvurin veruliga er.

Her hava land og kommunur helst tikið ov rívan til seinastu árinum, um man lurtar eftir teimum gomlu, sum tora at siga sína hugsan um raðfestingarnar innan

eldraøkið.

Tey allarflestu – eini 85% - siga seg vilja heldur búgva heima, og vilja hava heimarøktina at gera meira arbeiði á tí økinum. Er tað tá rætt, at vit hava bygt so fin og ikki minst dýr røktarheim til okkara eldru?

Tørvurin er nøktaður innan røktarheim til tyngur patientarnar nú, og nú mugu vit leggja annan bógv innan og fáa skil á, hvussu vit skilabatur kunnu brúka skattakrónurnar innan eldraøkið.

Ein møgulleiki sum er nevndur ofta í hesum máli er, at vit eiga at fáa broytt bústaðarmynstur okkara soleiðis, at vit fáa bygt eldraíbúðir til okkara borgarar at flyta í. Tá verður tað óivað

lættari og enn biligari at veita heimatænarastur.

Ein annar vinnugur við hesum er, at vit soleiðis lætta um trýstið – sum fleiri kommunur líða undir - at útvega fleiri lutfalsliga dýr grundøki til teir yngur borgararnar, sum vilja seta føtur undir egðið borð.

Tað er eisini sera ørkymlandi fyri okkum sum skulu yvirtaka raksturin av eldraøkinum, at vit hava so stutta tíð til at viðgerða yvirtøkuna, áðrenn lógin væntandi skal samtykkjast í Løgtinginum.

Men kanska er tað bara soleiðis, at um kommunurnar ikki fá málið at umsita sum skjótast, verður alt bara enn órationellari og dýrari sum tíðin ferð undan okkum.

Tað hava vit ikki ráð til.